موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موږه دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډيزاين : شمس الله ساحل

ډيزاين او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نېټه: ۱۳۹۳ لمريز کال

د اړيکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

بربښناليک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالـــۍ

Present

تاته!

زړه سواندو والدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پیژني

او زړه کې ځای ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپروندوی ټولنې یادداښت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زره پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او لیکوالان راټولیږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوروي، او کره کتنې ته یې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موره دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زیرۍ په ډول زیاتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه بړاس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډېر دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لازمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهيم دي، ځينې هنر ځيرونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړې پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره يې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك يې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبايي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غیږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا يې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا يې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او ترډېره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضبح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکي لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څیړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوموا کاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتيا له خونده ډك وي ، ښه قافيه نوي رديفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،یو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې دشعر ښکلا هم څپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی يو ښـاغــلی

راته خـــانـدي غلی غلی يو ښـاغلی

د نظر مرغلين تار مـې ترې چاپير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـرلوري مې څارلـــې يوښاغلـی

که باران د محبت شېبې شېبې شـي

مـا د زړه په سـر کـرلـې يو ښاغـلـی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت بېړۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصویر په سپینو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر لیکوال بولډر وایي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښایسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پیدا کوي، چې یو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.
شېرزی له دې سره، سره چې یو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مینه ناك، تل په موسکا او شوخ طبیعته ځوان دی، زموږ د یو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صیب له ډیره وخته شعر لیکي، په شعر کې یې کامیابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهیدای شي. په شاعرۍ کې یې ځای، ځای تصویري بیتونه هم لیدل کیږي، چې یوه خوندوره نمونه یې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زیات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په یوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کیږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي یې او دا خبره شېرزي صیب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقیب په دې شر کې اکثر ولاړ وي

د شېرزي صیب یو بیت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زړه چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندي پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژوندون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هــېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشـه دي هم خـمار دده غــــزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه ورې چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوبيو ترڅنګ کيدای شي، يو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو د کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له نيمګړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مينه والو ته وايم. کتاب يې د پښتو په پانګه کې زياتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په ځو خوږو بيتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کـې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــريـــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جـينـۍ په تنـدي سپينه روپۍ
څـه پکــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو څو نيمګړي کليمې

ژوند يوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کرښو کښل شوي وي،چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شيندي، خو ځينې نورې پاڼې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمګينې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاګه وايم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو ددرياب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هينداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواك انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ايستل به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نری لاره تېریږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټېزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وايي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې انډیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواک انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۲۸/ ۱۱/ ۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کوروداني

د څښتن هزار شکر چې ماته یې څه ورتیا او زیات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشویق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې یو نوی ګام اخلم. په ډیرو کمو نیمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کوروداني ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څیړنوال بسم الله حقمل صیب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زیاتو بوختیاوو ترڅنګ یې زما دغه ټولګه له پیله ترپایه مطالعه،اصلاح او طلایي لیکنه یې پرې وکړه،دده له درنې سیورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صیب نه زښته زیاته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او لیکنې حوصله یې ولرله،همداسې تاند او مستان یې لرې. د ښاغلي نقیب رسول کلیوال د مینې او احسان پوروړی یم، چې زما په شعري ټولګه یې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې یې پرې ولیکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بیخه ډیره مننه او تشکر کوم،چې د سیمې د پیاړو شاعرانو په شتون کې یې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت یې پرخپله غاړه واخیست، د لا بريالي او نه ماتیدونکي یون په هیله یې. دخپل بیدار ملګري ضیاالرحمن تنها به زیاته مننه وکړم، چې زما په اړه یې یو څو کرښې ولیکلې. له خواږه او مینه ناك ملګري شمس الله ساحل صیب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرینو ګوتو یې د کتاب او پښتۍ ډیزائین وکړ، او نوښتګره ښکلا یې پرې ولوروله، ارمانونه یې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځیرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې یې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مینې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جـــــهان دده له رویه
راخـــــتلی لکه لـــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترځـــو به وي خــــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــيږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســــونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجـــه بـنديوان يـو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غــــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنايي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـيارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعــلم مخه نيسي
علم هــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رونړ مشال دی په هرځای کې پکاريږي
علم ستره بينـايي ده د ټولـــــــنې

عـــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولـــــنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شـــیبې د ګل پر څانګو
مـــنزل ته رســـــو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســـتادانو دغـــو لــــویو پانګو

داسي نه ده چي غوټۍ به ګلاب نشي
داسي هم نه چي انسـان به تراب نشي
له ازلــه به لتـون کـــړي تر ابــــده
اي شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

ملګرې ورو په ورو ځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مـــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هــــــرلوري مې ځـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څــــوك شي ماتـــولی
که یا دېو شي یا ښـــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه يې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خــــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یــې سینې سـپرکړلې بیا ژبې راوتي دي
څـوك چـې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـرباني باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوك چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا منـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې دشېرزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما یې مخ ته کتل
بېګاه عجیبه غونډې شپه وه ما یې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څــه دومــره غټه کیسه نه وه ما یې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زمـــا د جـان غـوسه سړه وه مایې مخ ته کتل

د شپې چوپتیا یې ماتوله سپو غپــل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ویـده وه ما یې مخ ته کتل

بـاڼــه یـــې مـړه اننګي سره د وېښیدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما یې مخ ته کتل

شونډې یې جوړې وې ګیلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه یـــې هم خوله خوله وه ما یې مخ ته کتل

سـحـر نـږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزیه بل شـان ننـداره وه ما یې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحردې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لاتیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

شیره ده دره په ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليــــدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهــــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلــــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې ستر ګې راايستلي
همېشه مــــو مـــــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کــړی
همېشه مـــو په کالو کالو ســــاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مــــو ربابونه ترنګـــــولي

ملګرې ورځ په ورځ وړه

همېشه د پاکې مینې پــلویان یو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچیانه کیږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــینه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پە ورغـوي کې مې ښـکاري د چا نښه
لکە سپین مخ باندې تکــە تورە زخه

د غــزل د ښـاپیـرۍ د خـولې نە اورم
سنــدریزە مـوسیقــي د زړونــو خوښه

ځان د میـو پە پیــالــو نشه کوم نه
خمــارونــە د یــو چــا د لیــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوږین کړ
کــە چنـــار نە رالــویدلې ژېـړە پخه

کە تە لاړلــې شېرزیه یاد دې شتە دی
شــاعــري دې پە بـلا زړونوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغليني کرښې

شاګردان په سپينو سپينو کرښې ليکي
عاشـقان د زړه په وينو کرښې ليکي

مـونږ ددواړو نظـرو تـه احتـرام کـړو
شـاعـران پـه نازنيـنـو کرښـې ليکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځيني ځيني په اغـزينو کرښې ليکي

چــې د خيــال لـه دايـرې وتلی نشـــي
هـغـه بيا په مـرغلينو کرښې ليکي

پښتـونخوا د شخصيتو ډکه زانګو ده
ليـکـوالان په ځينو ځينو کرښې ليکي

دا شـيرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خـو قـلــم پـه ذره بينو کرښې ليکي

غزل

ګل دې وي ازغــي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ښنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

مـــوږه دوه په دوه ملـګـــــري
ناست په خــوا کې سره غلي
لکــه باز نه ترهـېدلــــي
سترګې يوبل کې ګنډلي
داسې نه لکـــه د کلــي
لکــه لـــرې نـه راغلــي
شــونډې نه خـوځـي تړلــي
دومــره درد دواړه وهــلـــي

دردونکی شـــان تصـوير دی

بند په بند دغـم ځنځيردی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامـخ يوبل ته ګـورو

په خـېرو کې مـوتغير دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پـيـر بـابـا تعـــبيـر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځـه چې يو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نـه د تـا و نـه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډك كاروان

بلا وه بركت نه و

نوربه خیال ساتو په ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زړګي باندې پنهان

لوند په اوښكو مې سلام

د شېرزي د زړه درمان

زه له تا شمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو يارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمايشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختيار ستاسو په لاس کې
بويوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پيغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخيل احساس تصوير مينه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ويده دي
نن يې وايو ديوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هيلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

ستا ښــــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښــــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مینه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ کوتې خوږ زړه ته رسي
د صــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مینو کیسه زړه ته رســـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلــي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مــې وکــړل څو بې دريغــه ټکانونه
د خــوبانــو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل يې خــو شکــمــن و بېګانــه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېــره کې يــې له ورايه مينه تانــده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره يــې زړګــی راتــه ډالـــی کړ
څــه جــادو وه څــه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کــــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلـــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووایه چې څه کــــړم
داارمان به دې پوره کــــړم
دا به واړه درته زه کــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کــــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شـــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلــــــمه کړم
نور به ســـوچ د اینده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېــر به درشــم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروريت له مانـۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهـــرو درمـــان شه
بيا به څوك نه کوي کيسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چـــې وفــا او نېکـــي نه پـــېژنـــي
شېرزی به نه کړي اندېښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتــل دلـــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوږ کـېږده لــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يريږي
پـه تـــا څـــه کـوم اخـتـره لېونيه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجــره لـــېونيه

فلسفـې ته ګوتې مه وروړه وړوکيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونيه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونيه

نور به نه وايم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لېونيه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دي پـرېښــودمه لــمــره لېونيه

جګې جګې مناري دې کړلې ړنګې
اې د سپينـــو زړو شــــرره لـــېونيه
د مستـــۍ د شوخـو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـرېـږه سره پرهـــره لېونيه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تيارې دي
د **شېــــرزي** د ژونــد رهـــبره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عــــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راټول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خــوبونو کــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

ګوړه په دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لــږ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتـــه ډېـر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنـــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کــتل وکـړي بدکارې شي

زه کـه ترېنه هرڅومره توبې کـړمه
بيـا هم ليـونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونـه يادوم ګــلې
ستړګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو ستړګـونه
ماتـه چې راوګوري خونــکارې شي

پـــام چې شوګيرو کې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظــره شي بيــمارې شي

وګــوره **شېــرزيه** مـخـامـخ ورتــه
ستړګوته چې ستړګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولـــس د زړو درمـان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي ساه مو بـــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـړې وشینـده خوښۍ پر افغـانانـو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره

لـه ډېر وختـه انتظـار درته ګلـــونه
څه شــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

چې ملکه د ښکلا دي تاج ته واخلي
ښکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکريزو د يو چا په سپين ورغوي
د شيرزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر يو انسان نن د انسان دښمن دی
کفري جهان د مسلمان دښمن دی
هر يو منکر يې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناكــرار يمــه دلبره
په ژونـدون كې خواروزار يمـه دلبره

غريبــۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هـــر چـــا د ولـــو بار يمــه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لكه سكوريم
لـــه كـالـــونـونـه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهوركا
ســـتا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دمينې په لارځمه ګرم مې نكړې
د منصور د وخـت يادګار يمه دلبره

دشېرزي د ځنكدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل يار يمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفــت د لــویــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نن په یــبلو پښو روان یم
پــه اغــزنــو لارو تلــونکــی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مــحبــت کــول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فــریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مــرانـدې راپرېوتي
لــه کــاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

غزل

مــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــم لــه کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړي
هســې ګنهــګار لاندې راپرېوتم

ســتوري به دچا درته پناه يوسي
زه تـرينــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـيمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيروخدايانوته
ځارشم له يو ځارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غــولـولی یم څو څو ځله تېـروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيـلو زړه مې بس تاته درسپـارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼـۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
لـه هر چـانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کندړکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صـنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنــګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شیـرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيټېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
زړونه په آه و فريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژړې
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابل د سرو غميو ډك و ښايستونومور وه
د ننګيالو زلميو ډك و ښايستونومور وه
د ملالۍ په خوله ټپه وه ځوانان وربې زمري
هغه ميدان بريو ډك و ښايستونومور وه
د بګرام پېغلې يې سلام ته راتلې ډلې ډلې
هېواد د ننګ سړيو ډك و ښايستونومور وه
د سومنات ساه يې راوويسته د توري په زور
ملت د پاك زړګيو ډك و ښايستونومور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اتڼك به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له نښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیا دی ځلـــیدلی وطـــــــن
ارمــــان چې نن دی غـورځیدلی وطـــــــن
د وطن غــــبږ کې مو خـــاپوړې کــــــړې
هـم مـــو د لاســـــه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحــــدت وکړویو موټی به شــــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطـــــــن
ملهـــــم د کار غواړي ټپي وجود یـــــــــې
مــــا د خپل تن په ځېـــر ګڼلی وطـــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خــزان وهلي خړې باغچــې
نور به په لـــویو لارو نه کـــري اغـــزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شــــېرزیه
ددې وطـــــــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانــــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هېـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د زړو کیــسه ده ســترګې څه ووایــي
میــنــه خــوږه ده ستـرګې څـه ووایي

اوښکې بـه دروم‌ـي قافـلې قافـلې
دا یــې ګیلـه ده سترګې څـه ووایي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده ستـرګې څه ووایي

زړه کـه پـرې اخلي تصویرونه دچـا
ســترګې کمـره ده سترګې څه ووایي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تــوتــه ده ســترګې څه ووایي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده ســترګې څـه ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچابه ړنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته يو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې يو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کــې په ژړا شو
ګـــرېوان خيـري لېـوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزيه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا يار و رسيـــدلــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې كوم خبرې سپينې دي
يه جانانه ښكلې ګلورينې دي

مه ګرځه اغيارو سره ځاردې شم
اوښكوته مې وګوره چې وينې دي

ټوله دنياګۍ ورته حيرانه ده
ښكلې پښتنې خو نازنينې دي

ستا شرابي سترګوته كتى نه شم
اور وروي ښكليه اور ورينې دي

اوس يې له دې ښاره كډه تللې ده
هرڅه يې **شېرزيه** اوس بې مينې دي

زړه ورو په ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په ســلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيــغــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدی یم
په بسترپروت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمـي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفــام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شېرزي وينه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشــــــــه په تا ژوندی یم

ژړا ده وره په ژړه مَلګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس بېلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژنې ژنې یې قتلیږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څوبه کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو ټغرتولیږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چـې په خپلـو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پــرې وريــږي د سکـــروټو بـارانونه
د بـل ځـــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د ســرو لـمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

ګړۍ په ګړۍ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســـتــه لېـونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشــنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میـــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښــه په اعتــمــاد مې زړه درکـړی و
خــامــه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلــي وو
سمـه درخــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزیه داســـې کار وکړ
ورړ د پاچــاهـۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ورو ورو په ملګرې

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خـاوروکې ګـذارشوم که باورکړې

د مـرګـې شراب پیاله کـې راته وړاندې
په لیـدلـو یـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اخـــتر په ورځ دې رانـکـــړل لاســـونـه
له مـــودونه انتظـــار شـوم که بـاور کړې

په زریـــنـو ســـــندریزو ګـوتـو جـــوړ وم
ستادسپینې غـاړې هارشوم که باورکړې

خـــړخــزان مې کړه راوړه ســـتا چـــمن ته
زه دې یـار شـومه ریبارشوم که باورکړې

د شـــېرزي امید یو بل پـــسې ړوبیـــږې
له ژونـــدون ځینې بېزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګـــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولــې ما به ښبنلې
لکــه اوښکــې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنــا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خـــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليداى شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په ګـــرېـوان د يو ميـن ځپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شـېرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکــــرلــې پتـــــې ته رانه لاړې
فـــــریادونه په خـــولګــۍ ته رانه لاړې

تش کالبوت یمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګۍ ته رانه لاړې

تا خـــو وخښلـې زمـا دزړګـــي وینې
تاویـــدلـــــې لـــه مستـــۍ ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانــۍ ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښېل ښېل سرلیکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادۍ ته رانـه لاړې

د شــــېرزي دسترګو تورد زړه ټکوره
سورګلاب شي سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې په ما د ظــلم پښه ایښې ده
د زړه په سر مې ستا کیسه ایښې ده

وختونه تېر شي داسې مه وایــه جان
مــا ســره هــره خـاطــره ایښې ده

مـرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مـــې هغه جنـازه ایښې ده

زه مسـلمـان یـمه جنـان یــادوم
تنــده مې یار ته په سجده ایښې ده

شــېرزیه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله ایښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کـړم
چې د حسن تجلـوکې دې بندي کـړم

چـارچـاپېره دې اغـزن تـارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمڅو کې دي بندي کړم

اخـېر څـه جـرم خـطا راځينـې شـوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلـو يم سوځـولـی
اخيــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــيرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خـو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلــو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغلل څه خزان خو نه دی
دغـــه بـــادونه به كـــورونه يوسي

د زړګـــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كـور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا پـه لاس يـې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابـــري يوسي ګلونه يوسي

د اســـلاميت او افغــانيت په نامــه
شـــېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خـو تـاوان غـواړي
کـله بنګــړي کلـه پـېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غــریبان ځکـه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د سترګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو څاروان غواړي

کـــډه به وتـــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شـېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعـري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچـــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګـیه څـه وایې مـین یم کـه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکــــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکـړل دولتونه ازمايي دې
ډېـره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتـور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فـرغـون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرود اودقارون غوندې چې نشې
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

ځېره روه روه په روه ماګړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکــه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستا یادونه دي
کلـــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګـــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خـبر کړل عالــمونه ځار دې شم
ما په هر لــمانځـــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېــرزي دلــېونو خیالــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وې چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ په دیـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېــروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شېرزی تږی تږی
تـه مې په لـــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مــــــوري بغـــيرله تا ژوندی به یـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شـــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــوري
کوم چې به ستا په غیږ کې مـا تیراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســــــتا هغه درنې څپیړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه یوه نیکي یادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجــــــزیم دا کولی نشم
مـــــکې ته تا په اوږو وړلــــی نشم
تا خـــــو په ژوند ډیر نازولـم مـــوري
له هرې بدې دې ســـاتلم مـــــــوري
زه چې ماشــــــوم ومه دســـتا په غیږکې
خـــوله مې خـالي چـــــرې ژړانه نه وه

ځېرمه پرانه دي پړ ميسترۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه دره په دره ملګرې

راته کړې شــپه به وې ویـــښه ناســـــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه ستړې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مــــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــــه مـــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــــه شـــې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارۍ به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړې مــــــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګـوړوند کړې
چې ستا له امره مې ســـــــــر وغـړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړې
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تــــــوره تـيره
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مــــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مـــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـوغــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پریږدې
نو جـنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تاابلیس دپریښودلو مصلت[1] راکړ

یـادوم به یې تـرعمره اې شېـرزیه
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

ځېږه دوه په دوه ملګرې

خاطره

د زړه په سرمـــې خاطره ليکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامــه ليکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مويو
اشنـا د ستړي ژوند کيـسه ليکمه

د زړه په وينـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګيله ليکمه

کله دې غــم کله ښادي ميلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چــاته ترخه چـاته خـــوږه ليکمه

ستادخوبونو تعبيرونه ګران شول
شېرزيه ژوند دې شوګيره ليکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شـــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غږ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــيونه لذت اخيسته
زمـــا زړګــی و خـــو ايرې ايرې و

اوس دسهار پيغام بې ميني راځي
مخــکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده يې کـړه پوره په مينه
وجـود يې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزيه ستاله سترګواوښکې تللې
ګــنـــي د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومـره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو

د ښایست جلـوه دې لرې لرې تـللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو

د بـــورا پرځـای شــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو

درته جوړ مـې دی امیـل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوړ اوشور په تورو سترګو

د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشـو
لاس يې خلاص دده دزورپه تورو سترګو

پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
ورمـې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هــر ســړي نــن ښه بد پيــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل کيسې مني جانه

دا کلـــی خـــو مينه مـــين نه پريږدي
خـــوار مـــين د کلـــي نه شـــړي جانه

ډيـــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چـــول ليچـــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــيرزی به کډه چرته وړي جانه

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غــر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کــوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر ته!

ته د اخــــتر د خوشالیو میلمه
زه د نـــړۍ واړه غمـونو کوربه
داچـــې ترتا در رسیدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅیدلی نشم
ســلام ســلام قـــربانه
دامې پیغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرین لمرمبارك
******
شي دې اخـــتر د خـــوشالیواخـتر
د غـم ځـپلـو د خـوښـیـو اختر
دغه د اوښکــــو ډکې ډکې سترګې
که دغمــو ځینې شي سپکې سترګې
اختردســـولې سره مل شي راشي
دجـګـړو لرې پل په پل شي راشي
دایتیمـــان چې په خـــندا ووینم
خان وغریب چې خواپه خواووینم
جـهان ته وښایوهرڅه کوی شو
بغیرله جنګه یوکیده کوی شو

په روه روه مټلرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هـــــر چـــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځـــــو په خــــوښيو سـره
لــه اتڼــو ډولـــــــــو ســــورنيــو سره
دا خپل لاســــــــــونه به د وينو پرځای
داځلــــې سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټـولـــو مبـــــارك **شېرزيه**
اوږې شه خلاصې له ټوپك **شېرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد کې به تنها و
د ساقي ســــــره مې وليد ميکده کې
نن يې څـــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هینداره

هینداره

کله راته پریوزې په هینداره کې
کله رانه ورك شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنگه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

ګوره دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جــوړ پرهــر مې نـښه د یارۍ دی

د تا غـــیرېه شـي ارام د تـولــو ستـړيــو
اوس مې هغه مینه خاورې زړه تـنکۍ دی

خــوږ انځــور دې راته ســترګوکې غړیږي
څـــه یادونـــه څـه دې غـــم دلۍ دلۍ دی

جنـــتونه دې د پښـــو د لانــدې خـانــدې
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قـــدر پرښـــتــه د ذوالجـــلال یې
یــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له لیمو دې اوښکې پاکې کړه شـــېرزیه
محمـــد هـــم جـــدا شوی له مـورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومــې وژنه زلــفــو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مېکا

نشــــم ګرځــولــی زولنــــې ګــرانه
صــبر تمـــام شویدی په لار مې کا

ډ ېر ډ ېر ستمـــونه مې زغـملي دي
تــورو شپوهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمــه ژبه یم
وزمـا شــېرزیه خــوږ اشعار مې کا

ږوند ده ږوند په ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدایۍ کې
ژوندون ګران دی بې له یاره تنهایۍ کې

مجبـوري ده د زړګـي په لاره درومــم
د پاچا ســره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځــوانانو جنــازې وطــن کــې ډېرې
ناپوهي ده جهـالــــت دی کورنۍ کې

پښتـــانه یو پښــتني غیرت به ساتو
په نـامه د احمـدخـان یو په نړۍ کې

ازغــي تل وي د ګلـونوسره څنګ کې
اې شـېرزیه غم او درد وي په یارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځــېږي لــيونی وي
نه مـړ کــيږي نه رغـــيږي ليونی وي

تــل دځـان سره دخيــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي ليونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د يــار مــخ ورتـــه يادیږي ليونی وي

د پيغـوراو دتهمت کيسه کــې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې شيــرزيه نــه بيـديږي ليونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وي
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وي
زړونه پـــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبــره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپــــله خوښه زنده ګي کوي

جانان په زړه کې تل په زړه کې ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره
په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چــل د پاره
زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره
مينه په وينه ساتل کـــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهـــيږي ګرانه
ځان به لوګی خوياربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شـــــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

پوه ووه په ووه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــا ژوند زمــا ایمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهـګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کــړې خــو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قــافـلــه د ژونـد تــوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خیــال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشپرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللې یوه شېبه وې
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا له کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفــادی وفــا نه پيژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنهاکې په کارو لاسونه
څوك له مستیٍ‌نه يواوبل يادوي

ترکهکشـــانه رسيـدلی شپرزی
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځينې غواړم

پـاکه میـنــه پاك نظـر پـاك امـيدونه
راله راکــړه هستـي نه درځينې غواړم

ما د سترګـو نظر سترګـو کې ساتلی
د ګــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لــړې وکـړه د يارۍ د ژوند خــــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی **شپرزيه**
هغه **لعــل** لـړه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بـــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کــله مـو یو کــله مـو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځـو او راځـو
هیـچا مو ونـکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځـي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټـــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
ستړګو ستړګو ته کیدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډیرې نښــــې یادګارونه دې را پاتې
مــــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینـــــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشې ددې خلکو سره مینه
رایـــادیـــږې دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفــــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مـــــروربــــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې ستړګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــــرانه نه یې راکـــولې بیا رانغلې

ځوان ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهيږم چې دچا سپيره نــظر و
چې له مايې واخيستلې بيا رانغلې
عزرائيل درته په سپينه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بيا رانغلې

د مرګي ترخه پياله يې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تويولې بيا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هــــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرويانو د خـــوبرو پيغام څلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غـــوټـۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لویږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل واري جرګـــــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې مانې جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته ورونوکې دوستۍ جوړوې

هدیرې ډکې په ځوانانو شولې
مور ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګی دې کانې نه خوږیږي پرچا
دلته لګیا دلته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خوار افغانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دښمنۍ جوړوې

ګل په باغ کې دي کله کله جو
پرده ده سل ګلونو کلۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غرورد نګه مانۍ به دې راپرېوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لږلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېره کږلیچنه لار پرته ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـــړو ستاسو هم پاخــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نــور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی ځښـتن نه پیوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولــې رانـه نــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نــو
ته رانـه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شه ځپـې ځپـې ښکلی باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شېرزي شوې بدګمان اشنا

ټوټه ټوټه په ټوټه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼایي جوړه کا

دنیا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تیاري جوړه کا

پدې خلاصیږې نه چې نه پوهیدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چلیږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربه شیرزي ته اساني جوړه کا

ږوند روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بـــس راځـــه د یـوه لوري یو
زړونــه مـودي یوشانې معزوري یو

بــې لـه تا پـرهـــــر زمــا جـوړیږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري یو

راوړه د پرهــر تر خوا جونګـړه دې
مـــــوږه د یو بل د میـنــې توري یو

زړه ته مې راغلـــی یې دچا په سر
لـمر دې توروي ګرانه د سیوري یو

کوریې دشېرزي دزړه په سرباندې
اوس خو به یې ساتو چې کمزوري یو

ګړۍ په ګړۍ ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـــکه اوبـــه په سپینه لپه کې

هــرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـــي پاچـــا
هغــه خاطـــــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانېمرګه شې
دارمــــې وګاتـــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مــــــې یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښــــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خـــانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

هره ورځ په ورځ مالګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاسترې مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تېغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځوانې هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

ملګري ورځ په ورځ ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کـــړلو اور کلی درپاتې شو

مـــا در سره پټــه میـــنه کړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــي ګـــرانه دلتـــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیـــرزی** خوپه انصـاف سره
مـه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــرنم

ګل د ګلابونو یې خیال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو یې اوښکې تویوم اشنا

ســــور په وینو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدایه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونـو یـې تل دې یادوم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

بـند په بند تړلـی یم تاو رانه ځنځیردغم
تـا په زړه ویشتلی یم تل کومه ویر صنـم
مینــــه د وختونو یې وینـه دې ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ویــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو یې اوښکې تویوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشپېرزی ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــی زمــا لـکــه غـنم چــاودلی
دښــمــن مې نه دی خو صنم چاودلی
کندړ کندر دی لوټې لوټې پروت دی
لـکــه په لـــويه لاره بــم چــاودلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلـــونه مابناموونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشـــال دې پوروړی يم ګلـفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کربنې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړې توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مـو تیــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼـو ولـو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مـابښــامـونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربه راولې د مينې بارانونه
چې تازه شي پرې دزړونو جوسونه

چې ويده زړونه راويښ کړي له خوبونو
ترنم کړي په پرې شوندو غزلونه

دغه راز د دنياګۍ راته معلوم دی
دغه ژوند کله ازغي کله ګلونه

پاکه مينه مې د زړه په کور ديره ده
راته ياد دي تېر وختونه تېر يادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هيرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دکفن غوټې شولې خلاصې
درته پاتې شول پريمانه ارمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالویږي
لیـــوني اجـل وهلـي تـرې ویـــریږي

مناسب ده چې مـقام ته یې قـایل شو
دارختلـــي خلك چېرته چې اوسیږي

ژوند مو واړه په رڼــــا پسـې تـړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـیږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نـو د سـتـــورو رڼا هـلــــه معلومیږي

چې د زړه پاچایـې خپلـه وي تـاکلی
بیا په کمـــو کیسو هسې خپه کیږي

چېګریوان یې شي تارتار دایې تحفه ده
اې شېرزیه که په مینه څوك پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

عـیـادت په عبــادت کې حسابیږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابیږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قیــامت کې حسابیږي

چې یې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابیږي

چې دچاله ویرې توی شي قیمتي شي
رنې اوښکــې محبت کې حسابیږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزیه
دیار وصـــل په جـنـت کې حسابیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونهویني
عجــیبه زمـانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چـاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شېرزیه بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هــــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پيڅې شـــرنګ يې نشته
ربـاب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقـــــي جـان هــره خـــبره منم
خــو دابه نه وايي چې بنـــګ يې نشته

د تـــورو بريــښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حـــسن پـــيره نن خـــيرات تهلوي
ها مخکينی شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيــــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـوګل په ريســـرچ يـار لټـوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پـــرتـې وې د منـګيـو تـوټـې
شپـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځانته مې ګمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد ګماني وشي

کلی مو له ښاره بلا لرې دی
یو نیم پکې کار د بازاري وشي

وشیندو تخمونه د ګلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترینه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

چونګړه

فرش مې لیمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګــړې ته راځه رادرومه

پــه ډېــره میـنــه مې بــلـنــه درکــړه
دغه پــیـغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــریـبـانـــو ښـــادي کله کله
لــږ یې د زړونو خـیال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فیصلـــه یې کـیږي
ځــان یې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لــورنیولي اشنا
ژرکـــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلــه ښادي کلـــه غمـونه ګـــرانه
شــیرزیه زړه روغ ګرځوه رادرومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه **شېرزي** ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکه د ګل په شانې ښکلي وې
زه لکه لـــويدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خوږې خـــبرې کړې
زه به غـلـی پلـی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غـاړه به دې سروسپينو نه ډکه وه
زه بـه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترې دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کربنه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاك زړګي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلـــم

لاس کې مو ټـوپک قلم ته بد وایو
ځکه خـورو تیندك قلم ته بد وایو

تــږي یو د خپلــو وروڼو وینــو ته
ځان مو کړلو سپك قلم ته بد وایو

زړوکې مودجهل چینې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وایو

 څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قلم ته بد وایو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
یم شېرزی هك پك قلم ته بدوایو

ګیډۍ په ورو ورو ماتېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خـدمت کـولو
څاڅـکو خــولو مې پـښول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی موسکی کيدل ګلونه

زمــا د هيـلــو دنيــاګــی وه دلته
کـــرار کـــرار به لـــوئـيدل ګلونه

د ژونــد کــيسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې يادېدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــيو محـــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه دنیا چې شي مال ډیر لکه قـارون
خـونـد بـه وانخلـې لـه دغسـې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکـون

عجیبه غوندې وختونه په مورږراغلل
اې پښتـونه خاوره غواړي پیوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې یادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینــې تــیرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هغــه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مــــرامه یارانه کې
دښــــــکلا ډیــوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزيه**
درته ســترګوکې غــړېږي اوکنه

ژړه دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصوير

جوړومه دې تصـــوير په سپينو ګوتو
سپيني غاړې ته ځنځيرپه سپينو ګوتو

په خيـــالـونو کې تر اوجـه رسيـدلى
ودان کـړى مې کشمير په سپينو ګوتو

څه په سپينه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمير په سپينو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مينه راکړي
کلـه راکـــړي راته وير په سپينو ګوتو

د زړګـي ور به رابنـــد کـړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقـدير په سپينو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپين آميلونه
پـــير بابا کـوه تعبير په سپينو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځيدم لکه کـــوتره
د يو چــا دپـــاره ومـــه مـرغلـــره

دښــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښـــايست دتاج محل وم پيغمبره

لـونګيـن مې دسينـــې د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښايست دښکلاګانومې سيال نه و
ومــــه پېغلـــو کې روانه تر ګودره

نــازوم به دې **شـــيرزيه** لاترعــمـره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولي باران په شنه اسمان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
ټېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چې پوره شي د مودو مودو ارمان

د وختو ګرمو سیلیو ځغلولي
د جنون تیرو ازغیو ژړولي
قضا شوي دیدنونه به ادا کړو
مین زړونه مو زیړې تبې وهلي

دغه وخت رقیب به وشړوله منځه
داجاهل طبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غزل ته حواله کړو
دا ظالم صلیب به وشړو له منځه

ګړۍ ګړۍ ده په ده ګړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار سیوره مو دمه دزړګي ده
دارمان خونه مو سمه په زړګي ده
نور به لرې کړو له زړونو نفرتونه
محبت نرمه خبره د زړګي ده

ژوند به پیل کړو په نوي نوي بڼه
د زړګي ګلان په مینه مینه پڼه
لر به یو بل ته اشنا ترغاړي وزو
د الفت مجله جوړه نوي ګڼه

په کرار کرار به کړو پستې خبرې
د تېر شوي یادګارو ورې خبرې
کړو به راویښ دا خوبولي زړونه
زما شېرزیه دالفت خوږې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دې وخـوړم په زغـرده څوانیمرګه
خاص په ما میلمه يې درده څوانیمرګه

چې په ټـولوکې په ماباندې مـین شوې
کاشکې زه خو وی څوانمرده څوانیمرګه

که مې سـرد نازولـونه قـــربان کړم
دا لــــه ډیـرو نه بهـــترده څوانیمرګه

دغـه ژونـد دحسـرتـونو امیـــدونو
ډکـــه ځالــــه د بشــرده څوانیمرګه

بـیړۍ درومـي ترمنزل پورې شـېرزيه
ډکـــــه لاره د خـطـــرده څوانیمرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مـو پکار ده
دايـو بل ته ګــوت نېونه به ترڅو وي

مـورړ د سـولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يـتيم وي
داسـې عــمر تـېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پښتو ړوه په ړوه ملګرې

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوښکې راغلې

تول غمونه مې د کور په وره ولاړ وي
ددې ژوند په تېرېدو مې اوښکې راغلې

د ګلاب په څېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژېدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده تـرې هينـدارې نه شرمېږي
خپل**شيرزي** ته په ليدو مې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه څومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشـــي
روان د سـولــې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچـوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

غزل

څه مې ګناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولــې مې وژنـې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خــو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولــې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هـیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمــضــان له موږه
ستــا رالــیږلی دا فــرمـان له موږه

مونږه عاجز یو مونږ ګــناوې کړي
اوس به توئیږي تېرعصیان له موږه

هـا چې د زرو میاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له موږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکړې په هیڅ شان له موږه

شـــــېرزی لــرم د رحمتــونو امــید
نــاراضه مکړې عالیشــان له موږه

پـه دوه دوه مـلـګـرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نيـغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچـــې په نه خــــبره وران شو سره
رقيــب پـدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کــړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښــــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شپـــرزيه ويــنه کــې اثر ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ويـــاړلـــو پـــښـــتـــنـــو هـــېواده

خوب مې ليدلی که رښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـــي
اې د شـــــېرزي د اميدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـــا

زمـــا د واړه خـــاطـــرو دنیــاګۍ
تاتــه پرته ده په سجــدو دنیــاګۍ

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړې
دغــــه وفـــا د پښتنو دنیــاګۍ

د خوشـاليوكــډې مخکې تللې
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیــاګۍ

د محبت زړونه يو څودې پکـــې
کلــې مـــو ډك له نفـــرتو دنیــاګۍ

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیـــاکۍ

د زړه په سرمې دغمـــونوخیمـــه
د شېرزي عمر په سلګـو دنیــاګۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

باڼه

د چـــا وړې وړې خـــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې باڼودې وخوړلم
ستا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرين ټال

څاڅکي څاڅکي دباران را وريدل
خــوږمن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين ټال کې مې شپه
ســتا يادونه مې په زړه کې لوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمـــانونه د زړګـــي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګــلابي نـــازک زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بنګ شـــېرزي وهلي
هم نشـــه دي هم خمـــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډېرامـيدونه پســـرلی شو
نــوي نــوي هــوسونه پســـرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مـــرغـــانـو اوازونه پســـرلی شو

نوی کال شوغرونوشين ځادرخورکړی
ځمکې وکړل سينګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاړو جوړ کړل کتارونه پسرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځیګراوسي
یو خـواته کـابـل بل پېښـور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحـدت نه کـنه
ځـکـه یو په لـراو بل په بـر اوسي

ټوله دنیـاګـی ورته حـیرانه ده
ډیـر په غـداری کې په هـنر اوسي

زړه او خـولـه یې زیاته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکـړي پښـتني رواج اوس نه کوي
هغـه پښـتانه چې په خـیبر اوسي

چاچې تل په مور زهـر خوړلي دي
یه شـېرزیـه ها مو دزړه سر اوسي

ښایسته ګلونه دي ګوره مالګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـلام

یـاري کوو د چا احســـان نه منــو
کلـه د بل کلـه د ځـــــان نه منـو

که ځوك سلام کوي سلام يې اخلو
کـه سلام نه کوي جـــانان نه منــو

که چاته یو ځلـــې ترغـاړې وتـو
غـــداران نه یو غـــداران نه مـنو

زړه مې د هـــغـو چې وفـا پېژني
له نفــرتونو جوړ خـــوبان نه مـنو

د زړه او ژبـــې ترمنـــځ کـــمه لاره
شـــېرزیه یوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه یې ګلدستـــه یې زمـــا زړه یې
ښایسته یې عجیــبه یې ښایسته یــې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغــمه یې ته ګیلـه یې ته کیسـه یې

تـــه دنیـــا یې ته وفـا یې ته ښـکلا یې
مـلـکـــه یې خـــزانه یې آییـــنه یې

ژونـــدون واړه غـاړه موږه دواړه
که خـــوږه یې که ترخـه یې خاطره یې

ملنـــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه یې په پـــرده یې پښـتنه یې

ستا**شیرزی** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څــه یې چې خپه یې په غوسه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مینه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې یوائې ته بل چاته ځای نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هیڅرې دې رانشي
اوښکې په ګریوان زما ځي ځپې ځپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غونډې تیږه ده
نه چې مینه وکړې نه مینه ریبې ګله

ستاخوږې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګی شیرزی واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــــونه په اختر کې
مــا هم لـرې کــړل غمـونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چــې اخترشو
سره یــو شول جــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پـېغلــو وکــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

هره ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

یوه هیله یوامید دی یو ارمان دی
په دنیا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرخپه شي په شفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومي
مجنون کړی د لیلا سره پیمان دی

اوبه څاڅي د چینې نه لکه اوښکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یزدان دی

لکه ستوري دسپوږمۍ په تملق کې
یوګلاب دی دشپېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهېږمه چې داځنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهېږمه دکوم پير په دعا ده
نن شېرزيه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانګه

زمــا زړه دی لــرې تللی لکه ورانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه ورانګه

محبت ده تــرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چـــا دام کـــې پریوتلی لکه ورانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه ورانګه

دهېنداري په څېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه ورانګه

هغه ورانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شــېرزي ژوند ځلیدلی لکه ورانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لــه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لــږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستــا د ډيرو يادـيـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــې شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
كـړې مـلهـم به پرهــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفــــــادار دي
تل زمــــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بيا به وكــړې ارمــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د سترې انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ یې سپینې سپینې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسنې ډیوه یې وه غمو مړه کړې
څه یې دکلي څه د ښار په لمن

شیرزیه دا موسم د مینې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ښنګ خـــوږو ملګـــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خـــوږې شیبې دغه تازه مـــوسمګۍ
د هغه تېرو خـــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کـیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نـــوره څه نه لـــرم بس ښکلـــوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیـــوالې پښتنې پېغـــلې بې پته مکــــړې
د ښاري پېغـــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمـــا د مینـې د اظـهار تـــوري قـلــــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویتوب

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومــي بــس کاته وشیندي

د پېغلتــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـره اور به اوبه وشیندي

ســتا ناویتـــوب زما د تــن جنازه
په تا ګــلان په مــا وانښــه وشیندي

ناز به دې ورم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وړوکــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخـې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چــاپېر د سروګلــو باران و تاته څه پته وه
د کلــي برسـر کـې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر دښکلاګانو ټـوپۍ
لکــه د واړه کلــي خــان و تاته څه پته وه

دښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهـرسړی په ځان و تاته څه پتــه وه

ښار ته راغلی نابــلد و کلیوال و ســــړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبـه خـــوږ و تــرنـم و د هـــنر پاچـا و
شېــرزیه هغـه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هــر څومره په زړه غته تـیرہ کېږدم
وايي ګل خــو په اوبو باندې اباد دی

تــور بانه دې سپېلنیو نه ښـــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلــــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وايي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې يې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دي قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شي نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم

هسې نه پکـــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيره کې روزلي

زه د هغو ســـــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو

نوو هيلو ترجــــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځېو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درك یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library